

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hamplm v právní věci žalobců a) Město Šternberk, Šternberk, Horní náměstí 16, IČO 00299537 b) Obec Velká Bystřice, 8. května 79, Velká Bystřice, IČO 00299651 c) Obec Štěpánov, Štěpánov, Družstevní 444, okr. Olomouc, IČO 00299511 d) Obec Střeň, Střeň 19, okr. Olomouc, IČO 47997265 e) Obec Želechovice, Želechovice 1, okr. Olomouc, IČO 00635316 f) Obec Dolany, Dolany 58, okr. Olomouc, IČO 00298808 g) Obec Příkazy, Příkazy 125, okr. Olomouc, IČO 00228711 h) Obec Horní Loděnice, Horní Loděnice 114, okr. Olomouc, IČO 00849499 i) Obec Troubelice, Troubelice 352, okr. Olomouc, IČO 00299570 j) Obec Skrbeň, Na návsi 131, Skrbeň, okr. Olomouc, IČO 00635693 k) Obec Samotíšky, Vybíralova 8, Samotíšky, okr. Olomouc, IČO 48769967 l) Obec Mrsklesy, Mrsklesy, okr. Olomouc, IČO 64990940 m) Obec Žerotín, Žerotín 13, IČO 00299758 n) Obec Horka nad Moravou, nám. Osvobození 46, Horka nad Moravou, okr. Olomouc, IČO 00298948 o) Obec Bystrovany, Šrámkova 9, Bystrovany, okr. Olomouc, IČO 48770078 p) Obec Náklo, Náklo 59, okr. Olomouc, IČO 00299251 q) Obec Jívová, Jívová 69, okr. Olomouc, IČO 00299031 r) Obec Přáslavice, Přáslavice 23, okr. Olomouc, IČO 00576255 s) Obec Domašov nad Bystřicí, Náměstí 39, Domašov nad Bystřicí, okr. Olomouc, IČO 00298824 t) Obec Grygov, Masarykova náves 79, Grygov, okr. Olomouc, IČO 00298875 u) Obec Dlouhá Loučka, 1. máje 116, Dlouhá Loučka, okr. Olomouc, IČO 00298794 zastoupených advokátem Mgr. Martinem Hofmanem, Opava, Solná 27 proti žalovaným l) Vodohospodářská společnost Olomouc, a.s., Olomouc, Tovární 41, IČO 47675772 zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Maximiliánem Jaškou, Olomouc, Legiánářská 8 a 2) STŘEDOMORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s., Tovární 41, Olomouc, PSČ: 772 11, IČO 61859575 zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Šebkem, Praha 3, Moravská 60 o určení neplatnosti smlouvy pro rozpor s hospodářskou soutěží, obcházení zákona a dobrými mravy

t a k t o :

I.

Určuje se, že Smlouva o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace uzavřená mezi Vodohospodářskou společností Olomouc, a.s. se sídlem Olomouc, Tovární 41, IČO 47675772 a STŘEDOMORAVSKOU VODÁRENSKOU, a.s. se sídlem Olomouc, Tovární 41, PSČ: 772 11, IČO: 61859575

je n e p l a t n ě .

II.

Řízení žalobců b), i), l), r), t), u) vůči žalovaným č. 1, 2 se z a s t a v u j e .

III.

Žalovaní č. 1, 2 jsou povinni zaplatit žalobcům a), c), d), e), f), g), h), j), k), m), n), o), p), q), s), na nákladech řízení, a to každému z nich částku 4.400,- Kč k rukám Mgr. Martina Hofmana, advokáta se sídlem Solná 27, Opava, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV.

Žalobci b), i), l), r), t), u) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalovanému č. 1 na nákladech řízení částku 3.753,- Kč k rukám JUDr. Ing. Maxmiliána Jašky, advokáta se sídlem Olomouc, Legionářská 8, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V.

Žalobci b), i), l), r), t), u) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalovanému č. 2 na nákladech řízení částku 6.540,- Kč k rukám JUDr. Martina Šebka, advokáta se sídlem Praha 2, Moravská 52, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VI.

Žalovaní 1, 2 jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobcům a), c), d), e), f), g), h), j), k), m), n), o), p), q), s) 5.000,- Kč k rukám Mgr. Hofmana, advokáta se sídlem Opava, Solná 27, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

- A -

Žalobci se svou žalobou došlou soudu dne 25.8.2000 domáhali vydání soudního rozhodnutí, kterým by soud určil smlouvu o

12
12

nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace uzavřenou mezi žalovanými č. 1 a 2 neplatnou. Žalobu odůvodnili tím, že 16.6.2000 proběhla valná hromada žalované společnosti č. 1 v rámci jejíhož průběhu bylo statutárními orgány žalovaného č. 1 sděleno, že byla uzavřena předmětná smlouva, která zásadním způsobem v budoucnu ovlivní hospodaření společnosti žalované č. 1. Smlouva byla uzavřena dne 29.3.2000 na 20 let a pronajala takřka veškerý movitý i nemovitý majetek společnosti. Tato smlouva je způsobilá poškodit a rovněž poškozují minoritní akcionáře žalované společnosti č. 1, když při jejím uzavírání nebyly dodrženy zákonem stanovené postupy a lze ji chápat jako obcházení či porušování zákona, a to i de lege ferenda v návaznosti na připravovanou novelu zákona č. 513/1991 Sb. ObchZ. Žalobci dále tvrdili ve vztahu k uzavřené smlouvě rozpor se zákonem o ochraně hospodářské soutěže č. 63/1991 Sb. v platném znění, když k uzavření takovéto smlouvy je žalovaný č. 1 povinen požádat úřad pro ochranu hospodářské soutěže o udělení výjimky ze zákazu uzavírat tento druh smluv, když došlo k narušení konkurenčního prostředí. Uzavřená smlouva o nájmu, údržbě a provozování veřejného vodovodu a kanalizace je rovněž v rozporu se stanovami žalované společnosti č. 1, když do výlučné působnosti valné hromady společnosti náleží rozhodnutí o změnách podnikatelské činnosti společnosti, což při předpokladu, že žalovaná společnost č. 1 pronajala "celý podnik" bez souhlasu valné hromady žalované společnosti č. 2 na dobu 20 let, jde nepochybně o změnu podnikatelské činnosti. V tomto světle nemůže obstát ani tvrzení předsedy představenstva žalované společnosti č. 1 o tom, že souhlas s uzavřením předmětné smlouvy byl dán již valnou hromadou konanou dne 27.11.1997, kdy byla schválena koncepce rozvoje činnosti společnosti. Tento souhlas byl udělen pouze ke koncepčnímu plánu rozvoje společnosti žalované č. 1 a nikdy nebyl přímým speciálně uděleným souhlasem akcionářů k pronájmu společnosti žalované č. 2. Žalobci dále tvrdili rozpor se zákonem při uzavření příslušné smlouvy, když dle jejich názoru podle platné právní úpravy nebylo možné uzavírat smlouvy o nájmu podniku, když tento smluvní typ nebyl upraven ani v občanském ani v obchodním zákoníku. Právní úprava byla provedena pouze ve formě nájemní smlouvy v § 663 obč. zák., který však definuje nájemní smlouvu tak, že touto smlouvou přenechává pronajímatel za úplatu věc nájemci, aby ji užíval, nebo z ní bral požitky. Nelze podle takovéto právní úpravy pronajmout takřka celý podnik, neboť podnik v době uzavření smlouvy nebyl věcí v právním slova smyslu. Uzavřená smlouva pak dále nepožívá právní ochrany ve smyslu ust. § 39 ObčZ., neboť se jedná o právní úkon, který svým obsahem či účelem odporuje zákonu, nebo jej obchází a je rovněž v rozporu s dobrými mravy. Jako takový je od samého počátku absolutně neplatný.

Jde-li o tvrzení ve vztahu k aktivní legitimaci žalobců, pak tu všichni viděli ve skutečnosti, že jsou akcionáři žalované společnosti č. 1. Jde-li o tvrzení ve vztahu k naléhavému právnímu zájmu, ve smyslu ust. § 30 písm. c) o.s.ř., pak všichni žalobci tvrdili, že jsou minoritními akcionáři žalované

20
MA

společnosti č. 1 a rozhodnutí soudu o případné platnosti či neplatnosti smlouvy bude mít významný dopad na jejich právní postavení v rámci akciové společnosti. Odkázali přitom na judikát R 17/92, podle kterého je naléhavý právní zájem na určení dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce.

- B -

Právní zástupce žalovaného č. 1 ve svém vyjádření k žalobě, uskutečněné podáním došlým soudu dne 5.10.2000 uvedl, že na straně žalobců není aktivní legitimace ve sporu, když žádný z nich není účastníkem smlouvy, jejíž neplatnosti se žalobou domáhají a ani nejsou osobami, o jejichž právech má být jednáno. Dále tvrdil, že na straně žalobců není ani v nejmenším naléhavý právní zájem na požadovaném určení, a to v tom smyslu, že by navrhovatelé byli uzavřením předmětné smlouvy poškozeni. Pokud by byli reálně poškozeni, pak je na nich, aby prokázali vzniklou škodu a domáhali se její náhrady žalobou na plnění. Žalovaný č. 1 dále nesouhlasil s tvrzením, že by smlouva byla neplatnou pro byt jen jediný ze tří uváděných důvodů, a to je rozpor s pravidly hospodářské soutěže, obcházení zákona, či rozpor s dobrými mraví. V této souvislosti konstatoval, že mimořádná valná hromada žalované společnosti č. 1 konaná dne 27.11.1997 schválila naprostou většinou nejen přítomných, ale i všech akcionářů společnosti koncepci dalšího podnikání žalovaného č. 1, která byla prakticky naplněna uzavřením předmětné smlouvy a sérií smluv doprovodných. Z iniciativy většiny žalobců byla svolána mimořádná valná hromada žalovaného č. 1, jež se konala dne 10.8.2000 a na níž žalobci jednající v evidentní shodě, kterou však řádně neohlásili, se snažili proti vůli naprosté většiny všech akcionářů žalovaného č. 1 prosadit své názory ohledně smluvních vztahů uzavřených s žalovanými č. 1 a 2.

Právní zástupce žalovaného č. 2 ve svém písemném vyjádření k žalobě, jež došlo soudu dne 06.10.2000 uvedl, že na straně žalobců absentuje naléhavý právní zájem na požadovaném určení, což je základní procesní předpoklad pro úspěšnou žalobu na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není. V této souvislosti rovněž uvedl, že na straně žalobců není věcná legitimace ve sporu. Žádný z žalobců není aktivně legitimován k podání návrhu na určení neplatnosti předmětné smlouvy, protože není účastníkem této smlouvy. Odkázal přitom na skutečnost, že platné právní předpisy a především obchodní zákoník stanoví zcela přesně práva akcionáře, kterými jsou všichni žalobci ve vztahu k žalovanému č. 1, a mohou se tak domáhat či uplatňovat svá práva na účast na řízení společnosti a ovlivňovat jednání společnosti při uzavírání smluv, nebo při uplatňování nároku ze smluv vyplývajících. Jde-li o naléhavý právní zájem, pak tento vůbec není řádně ze strany žalobců tvrzen. Žalobci pouze tvrdí, že jsou poškozeni, aniž by tuto skutečnost nějak prokazovali. Pokud jim byla způsobena jakákoliv škoda, pak se mají domáhat v samostatném řízení její náhrady. Pokud jde o další skutečnosti, a

11330
K

to tvrzení, že by smlouva měla být neplatná pro rozpor s pravidly hospodářské soutěže, obcházení zákona, nebo pro rozpor s dobrými mravy, pak žalovaný č. 2 s takovými tvrzeními nesouhlasil. Jde-li o porušení stanov žalované společnosti č. 1, pak dne 25.11.1997 valná hromada žalovaného č. 1 drtivou většinou přítomných hlasů schválila koncepci podnikatelské činnosti společnosti, resp. rozhodla o změně podnikatelské činnosti. Následně uzavřená smlouva o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace byla uzavřena v návaznosti na přijaté rozhodnutí o změně podnikatelské činnosti žalovaného č. 1. Nenastal ani jeden z důvodů neplatnosti právního úkonu předpokládaných ust. § 39 ObčZ.

- C -

S ohledem na skutečnost, že žalobci b), i), l), r), t), u) vzali podanou žalobu v celém rozsahu vůči žalovaným č. 1 a 2 zpět, soud řízení vůči nim zastavil, když takto postupoval ve smyslu ust. § 96 odst. 1 o.s.ř. (výrok II. tohoto rozsudku).

U ústního jednání soudu konaného dne 12.12.2000 byly provedeny listinné důkazy, a to výpis z obchodního rejstříku žalovaného č. 1, výpis z obchodního rejstříku žalovaného č. 2, zápis z jednání valné hromady žalovaného č. 1 z 16.6.2000 a zápis z mimořádné valné hromady žalovaného č. 1 z 10.8.2000.

Právní zástupce žalobců u ústního jednání soudu konaného dne 12.12.2000 ve svém procesním stanovisku odkázal na obsah žaloby a pokud jde o naléhavý právní zájem, poukázal na rozhodnutí nejvyššího soudu ČR, publikované pod sp. zn. Cd On 16907, v němž je vysloven právní závěr ten, že žalobu na určení může podat i osoba, která není přímo na smlouvě účastna, pokud by to mělo pozitivní dopad na její právní postavení. Jde-li o právní argumentaci ve vztahu k žalobě, pak odkázal na zpracovaný rozbor celé právní problematiky Ústavem státu a práva ČR České akademie věd.

Právní zástupci obou žalovaných u ústního jednání soudu konaného dne 12.12.2000 setrvali na svých zamítavých procesních stanoviscích zaslaných soudu písemně, když akcentovali nedostatek aktivní legitimace ze strany žalobců a absolutní neexistence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.

U ústního jednání soudu konaného dne 23.5.2001 byly provedeny listinné důkazy, a to smlouva o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace z 29.3.2000, výpisy z SCP pro obec Žerotín, Želechovice, Štěpánov, Střeň, Strukov, Samotíšky, Příkazy, město Šternberk, obec Pňovice, Náklo, Mrsklesy, Cívová, Horní Ločnice, Horka nad Moravcu, Domašov nad Bystřicí, Dolany, Bystrovany, dále se četly důkazy, a to stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 19.4.2000, notářský zápis N 358/97, sepsaný 25.11.1997, zápis z jednání mimořádné valné hromady žalovaného č. 1 z 31.11.1997 včetně správy představenstva k úpravě podnikatelské činnosti žalovaného č. 1, výpis z obchodního rejstříku společnosti BH Securities a.s.

Právní zástupce žalovaného č. 2 u ústního jednání soudu konaného dne 23.5.2001 namítl, že mu nebyl doručen stejnopis doplnění žaloby, a to stanovisko Ústavu státu a práva ČR, viz příloha písm. G spisu. Namítl, že jednání nemůže vůbec proběhnout s odkazem na nedodržení lhůty pro přípravu, která činí 5 dnů. Doplnil pak dále svou procesní obranu o tvrzení, že téměř všichni žalobci převedli práva spojená s akciemi emitovanými žalovaným č.1 na společnost BH Securities, a.s., a tedy sami svým postupem dali najevo, že se fakticky vzdali výkonu akcionářských práv.

Vnesenou námitku právního zástupce žalovaného č. 2 u ústního jednání soudu konaného dne 23.5.2001 soud již v průběhu jednání, a to usnesením majícím procesní povahu usnesení o vedení řízení, vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ve smyslu ust. § 95 odst. 1 o.s.ř. může žalobce se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je přitom třeba doručit ostatním účastníkům řízení do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo. V této souvislosti soud konstatuje, že provedený právní rozbor Ústavem státu a práva ČSAV, doložený právním zástupcem žalobců do spisu pod písmenem G přílohového obalu není změnou žaloby. Soud tento závěr činí s ohledem na skutečnost, že obsahem přiloženého rozboru právního není ani v nejmenším jakákoliv byt nepatrná změna vylíčení rozhodujících skutečností a nedochází ke změně žalobního petitu, nýbrž je pouze jím doplňována právní kvalifikace žalobou uplatněného nároku na požadované určení. Jinými slovy jde o jeden a tentýž skutek, a to platné či neplatné uzavření smlouvy o nájmu, údržbě a provozování veřejného vodovodu a kanalizace uzavřené mezi žalovanými č. 1 a č. 2 dne 29.3.2000. Posouzení žalobou uplatněného nároku po právní stránce je výhradně věcí soudu. Žalobce nemusí svůj nárok právně kvalifikovat a učiní-li tak, není soud jeho právním názorem jakkoli vázán. Samotná ojedinělá změna právní kvalifikace, či její doplnění ve vztahu k tvrzenému skutku, není změnou žaloby. Soud v této souvislosti odkazuje právního zástupce žalovaného č. 2 na právní rozhledy č. 11/96 strana 527, v němž je proveden rozbor právní problematiky změny žaloby. Právní závěry tam učiněné jsou jednoznačné v tom směru, že doplnění žaloby o tvrzení skutečností odůvodňujících uplatněný nárok také z hledisek uvedených v jiném ustanovení zákona, není změnou žaloby. Ve světle uvedených skutečností je tak námitka vznesená právním zástupcem žalovaného č. 2 zjevně nedůvodná, když se v daném případě nejednalo o žádnou změnu žaloby a nevznikla tedy soudu povinnost jakkoli doručovat tuto listinu účastníkům řízení, resp. jejich právním zástupcům. Soud v této souvislosti odkazuje dále taktéž na § 115 odst. 2 o.s.ř., který stanoví povinnost soudu doručit předvolání účastníkům řízení k ústnímu jednání nejméně 10 dnů přede dnem jeho konání, když tato lhůta v daném případě dodržena byla.

Dle ust. § 39 občán. zákoníku neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu, nebo jej obchází, nebo se přiči dobrým mravům.

Dle ust. § 51 ObčZ. účastníci mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště upravena; smlouva však nesmí odporovat obsahu nebo účelu tohoto zákona.

Podle ust. § 80 písm. c) o.s.ř. návrhem na zahájení řízení lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto zejména o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle ust. § 187 písm. j) ObchZ. do působnosti valné hromady náleží: rozhodnutí o prodeji podniku nebo jeho části, pokud stanovy neurčují, že o prodeji části podniku rozhoduje představenstvo.

Podle ust. § 853 ObčZ. občanskoprávní vztahy, pokud nejsou zvláště upraveny ani tímto, ani jiným zákonem, se řídí ustanoveními tohoto zákona, která upravují vztahy obsahem i účelem jim nejbližší.

- D -

Po takto provedeném dokazování, kdy soud hodnotil v řízení provedené listinné důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti podle přísných zásad formální logiky, tak jak mu tuto povinnost ukládá ustanovení § 132 o.s.ř. dospěl k závěru, že návrh žalobců je důvodný.

Jde-li o otázku procesněprávního charakteru, pak předpokladem pro věcně právní projednání žaloby na určení, zda tu právo či právní vztah je či není ve smyslu výše citovaného ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř., je prokázání aktivní legitimace žalobců k podání takovéto žaloby a dále také prokázání naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Soud v této souvislosti poukazuje na publikované rozhodnutí (viz soudní judikatura - SJ 21/97), v němž je vysloven právní názor ten, že zamítá-li soud žalobu na určení, zda tu právo nebo právní vztah je či není, pro nedostatek naléhavého právního zájmu na takovém určení či nedostatku aktivní legitimace na straně žalobců je pak následně vyloučeno, aby současně žalobu přezkoumal po stránce věcné. Negativním způsobem je tak procesně právně vymezen rámec dokazování ve vztahu k žalobcům, kteří byli povinni tvrdit a prokázat existenci jednak aktivní legitimace k podání předmětné žaloby a jednak také tvrdit a prokázat existenci naléhavého právního zájmu na jejich straně, pokud jde o požadované určení. Na podporu tohoto názoru soud odkazuje rovněž na právní rozhledy č. 5/96 strana 225, kde je publikován názor, že věcná legitimace žalobce je předpokladem úspěšnosti žaloby na plnění a zejména pak žaloby na určení. Není však zásadním rozhodujícím kritériem z hlediska naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení s odkazem na ustanovení § 80 písm.c) o.s.ř.

Ve světle výše citovaných a učiněných procesněprávních závěrů činí soud závěr ten, že žalobci prokázali jak aktivní legitimaci k podání příslušné žaloby, tak existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, a to z níže uvedených důvodů:

Handwritten signature or initials in the top right corner.

1. jednotlivými výpisy z účtu u Střediska cenných papírů všech žalobců a dále pak taktéž úplným výpisem z obchodního rejstříku žalovaného č. 1 bylo v řízení prokázáno, že všichni žalobci jsou a rovněž také byli akcionáři žalovaného č. 1. Soud zejména zdůrazňuje, že byli akcionáři v období let 1997-2000. Ostatně skutečnost, že by některý z žalobců nebyl akcionářem žalovaného č. 1, žádný z žalovaných nijak nezpochybnil. Jejich procesní obranu, spočívající v tom, že téměř všichni žalobci převedli

práva spojená s akciemi emitovanými žalovaným č. 1 na společnost BH Securities, a.s. a ponechali si pouze holé vlastnictví akcií, soud vyhodnotil jako zcela právně irelevantní ve vztahu k charakteru projednávaného sporu. Mimo jakukoli pochybnost a právem přesně stanoveno je, že každý akcionář může disponovat s právy spojenými s akciemi pouze v tom rozsahu a tím způsobem, v jakém mu dispozici a způsob umcňuje zákon. Příslušná právní úprava umožňuje disponovat ve vztahu k akciím pouze s tzv. samostatně převoditelnými právy. Ta jsou přímo definována taxativně v ust. § 156 a) odst. 2 ObchZ. Je tak nepochybné, že všem žalobcům zůstala práva účasti na valné hromadě, hlasování na ní, požadování potřebných informací apod. Navíc, jak bylo prokázáno úplným výpisem z obchodního rejstříku žalovaného č. 1, všichni žalobci jsou akcionáři žalovaného č. 1 držící akcie ve formě na jméno s omezenou převoditelností, jež je upravena stanovami. Akcie mohou být převáděny pouze s výslovným předběžným souhlasem valné hromady a nabyvateli mohou být pouze a jen obce. Je tak nepochybné, že jediný subjekt, na který by mohl některý s žalobců převést akcie, je zase a jen obec resp. žalobce či některý z žalobců. Je tak nepochybné, že případné převody akcií mohly být uskutečněny pouze s výslovným souhlasem valné hromady a zase jen mezi žalobci, tedy účastníky řízení. S ohledem na obsah uzavřené smlouvy o nájmu, údržbě a provozování veřejného vodovodu a kanalizace (dále jen smlouva) a s ohledem na prokázanou skutečnost, že všichni žalobci jsou akcionáři žalovaného č. 1 resp. jimi byli ke dni uzavření smlouvy, je na straně žalobců dána aktivní věcná legitimace, neboť určení platnosti či neplatnosti zmíněné smlouvy se zcela zásadně promítne do jejich právního postavení jako akcionářů žalované společnosti č. 1.

Soud v souvislosti s důvody uvedenými v předchozím odstavci činí právní závěr o otázce aktivní legitimace v tom směru, že aktivně legitimována k podání určovací žaloby je i třetí osoba, která není účastníkem uzavřené smlouvy, pokud určení platnosti či neplatnosti smlouvy bude mít bez dalšího zásadní dopad na její právní postavení, nebo se dotkne jejich individuálních práv či povinností. Soud tak dále rozšířil již publikovaný právní názor (viz právní rozhledy ČR č. 9/99 strana 489) ohledně aktivní věcné legitimace k podávání určovacích žalob ve smyslu ust. § 30 písmeno c) o.s.ř.

2. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení je na straně žalobců dán zejména tím, že jsou akcionáři žalovaného č. 1, což jak již konstatováno výše, bylo v řízení jednoznačně prokázáno. Jako akcionáři žalovaného č. 1, tedy akciové společnosti přijali účast na výkonu podnikatelské činnosti jako společníci obchodní společnosti. Notářským zápisem N 358/1997 z 25.11.1997 a zápisem z jednání mimořádné valné hromady žalovaného č. 1 z 21.11.1997 bylo v řízení prokázáno, že představenstvo žalovaného č. 1 opakovaně na valných hromadách projednávalo další výkon podnikatelské činnosti žalovaného č. 1 bez bližší konkretizace jeho provedení. Zástupci žalobců na citovaných valných hromadách vyzývali opakovaně představenstvo, resp. jeho jednotlivé členy ke konkrétnímu zodpovězení jednotlivých otázek týkajících se dalšího způsobu výkonu podnikatelské činnosti a zejména pak jejího financování. Valná hromada konaná dne 21.11.1997 ve svém závěru schválila nakonec úpravu podnikatelské činnosti společnosti spočívající v její změně s odkazem na předloženou zprávu podle návrhu představenstva. Zřejmě stejné rozhodnutí pak učinila valná hromada žalovaného č. 1 konaná dne 25.11.1997, která již byla osvědčena notářem. Na této valné hromadě již probíhala rozsáhlá diskuse ohledně dotazů jednotlivých akcionářů, měst a obcí bez bližší identifikace v příslušném notářském zápisu. Z hlediska obsahového obě listiny zachycují zřejmě identický průběh valné hromady a jedná se tedy o jednu a tutéž valnou hromadu, která je však ve druhém případě zřejmě špatně datována. Tento vnitřní rozpor však nebyl pro soud nijak významným.

Navýsost podstatným a těmito listinami rovněž prokázaným v řízení je ten závěr, že většina akcionářů, žalobců činila dotazy na představenstvo žalovaného č.1 zcela konkrétního charakteru ve vztahu k úpravě podnikatelské činnosti společnosti. Tato úprava nebyla konkrétně definována, a to ani ve způsobu ani ve směru, jakým se bude ubírat. Už vůbec nebyl přítomným akcionářům předložen návrh konkrétní smlouvy k níž by se měli vyjádřit a zejména pak ji schválit. Předmětná smlouva pak byla uzavřena s více než dvouletým odstupem až v březnu 2000 bez toho, aby byla schválena z hlediska svého obsahu valnou hromadou. Představenstvo žalovaného č. 1 tímto postupem výrazně ohrozilo právo žalobců jako akcionářů žalovaného č. 1, a to právo aktivně se podílet na chodu a řízení společnosti. Jedná se přitom o samotnou podstatu účasti společníka - akcionáře na podnikání společnosti, která sama je subjektem práva; z tohoto pohledu je soud toho názoru, že naléhavý právní zájem na požadovaném určení na straně žalobců je jednoznačně dán, neboť bez tohoto určení i nadále bude chroženo právo žalobců již výše konstatované. Soud přes učiněný právní závěr dále odkazuje na publikované rozhodnutí (součn. judikatura FJ 21/97), které označuje určovací žaloby jako žaloby preventivního charakteru, které jsou na místě zejména tam, kde nelze k odpovídající nápravě dospět jinak a zejména v případech, když určovací žaloba účinnější než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků.

Lze v daném případě důvodně očekávat, že rozhodnutím o určovací žalobě podané žalobci se předejde v řadě dílčích možných soudních sporů mezi akcionáři a společností žalovanou č. 1, resp. akcionáři a touto společností. I z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že je na straně žalobců dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

- E -

Jde-li o stránku věcnou, pak smlouvou o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace bylo v řízení prokázáno, že žalovaní č. 1 a č. 2 uzavřeli podle tehdejší platné právní úpravy nepojmenovanou smlouvu, jejímž účelem vymezeným smluvními stranami bylo a je vymezení vzájemných práv a povinností zejména ve vztahu k užívání, nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a veřejné kanalizace a braní užitků z něj, dále zajištění odpovědného hospodaření s majetkem svěřeným touto smlouvou žalovaným č. 1 žalovanému č. 2 do nájmu s cílem jeho údržby a rozšiřování a současně umožnění nájemci výlučného podnikání v předmětném nájmu, dále zajištění provozování veřejného zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod, provozování nájmu s umožněním dosažení maximální stabilizace cen vodného a stočného a přístupu k moderní technice a technologiím při provozování předmětu nájmu a rovněž také poskytování dalších služeb ze strany žalovaného č. 2 podle obsahu smlouvy. Uzavřená smlouva z hlediska vymezení předmětu nájmu zahrnuje soubor staveb, soubor pozemků, veřejný vodovod a veřejnou kanalizaci a dále soubor movitých věcí sestávající zejména z technických zařízení souvisejících s provozováním veřejného vodovodu a veřejné kanalizace. Citované soubory a rovněž tak tedy předmět nájmu jsou blíže specifikovány v centrálním seznamu, jež tvoří přílohu smlouvy.

Mimo takto vymezený předmět nájmu (viz předchozí odstavec) přenechal žalovaný č. 1 žalovanému č. 2 do nájmu rekreační zařízení, jehož je výlučným vlastníkem, dále práva k používanému softwaru, dále dal souhlas k využívání veškerých shrchnážděných dat ohledně dodavatelskoodběratelských vztahů žalovaného č. 1 pro účely smlouvy, a to bez jakéhokoliv omezení, dále postoupil práva k logu, které je předmětem známkoprávní ochrany s odkazem na uzavření samostatné smlouvy, převedl výkon správy 14 bytů tvořících součást předmětu nájmu. Smlouva z hlediska obsahového dále řeší otázku související s provozovními předpisy vodovodů a kanalizací, odběrů vody a vypuštění odpadních vod, připojení na vodovodní a kanalizační síť, přerušování omezení dodávky vody a odvádění odpadních vod. Řeší dále otázku přijímání veřejných a soukromých pozemků a komunikací, údržbu předmětu nájmu a odstraňování havárií, zajištění provozu a odstraňování havárií v případě nečinnosti žalovaného č. 2. Podrobně z hlediska obsahového upravuje rovněž technické parametry provozu veřejného vodovodu a veřejné kanalizace. Nájemné bylo dohodnuto mezi smluvními stranami, tedy žalovanými č. 1 a č. 2 ve výši účetních odpisů předmětu nájmu podle stavu účetní evidencie žalovaného č. 1 ke dni 31.03.2000. Smluvní strany si vždy dohodly řešení výše nájmu v

15/17

závislosti na stavu pronajatého majetku vždy s tím, že do 31.10. každého kalendářního roku žalovaný č. 2 vyčíslí výši nájmu pro další kalendářní rok podle stanovených kritérií smlouvou.

Smluvní strany, tedy žalovaní č. 1 a č. 2 se ve smlouvě dohodli dále taktéž na uzavření smlouvy o úvěru, podle které se žalovaný č. 2 zavázal poskytnout žalovanému č. 1 v letech 2000 až 2003 úvěr ve výši 200.000.000,- Kč. Jednalo se přitom o úvěr účelový, který se žalovaný č. 1 zavázal využít výlučně k financování investic, technického zhodnocení či většího obratu předmětu nájmu v souvislosti s uzavřenou smlouvou s odkazem na investiční plán. Smlouva dále obsahuje řešení právních otázek souvisejících se stanovením vodného a stočného, provozní a technickoekonomické propočty, placení poplatků za vypouštění odpadních vod do toků. Upravuje rovněž otázky související s ukončením smluvního vztahu. Smluvní strany, tedy žalovaní č. 1 a č. 2 se ve smlouvě dále dohodli na tom, že žalovaný č. 1 souhlasí se započtením nájemného pro obce Olomouc a Uničov do ceny vodného a stočného s odkazem na uzavřenou smlouvu o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace mezi městem Olomouc a žalovaným č. 2 dne 29.03.2000 a ze smlouvy o nájmu, provozování a údržby veřejného vodovodu a kanalizace uzavřené mezi městem Uničov a žalovaným č. 2 rovněž dne 29.03.2000. Platnost obou těchto smluv je smlouvou vázána na platnost uzavřené smlouvy mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2. Smlouva byla podepsána zástupci žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2. Úplným výpisem z obchodního rejstříku žalovaného č. 2 bylo v řízení prokázáno, že jediným akcionářem žalovaného č. 2 je společnost CTSE, a.s.

Otázka skutkových zjištěných provedených soudem na základě provedeného dokazování u ústních jednání nebyla otázkou zásadního charakteru, když se účastníci řízení mezi sebou ve svých vyjádřeních a svých tvrzeních nerozcházelí z hlediska skutkového v tom, že smlouva dne 29.03.2000 byla mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 uzavřena. Rozcházel se stanoviska účastníků zejména pokud jde o právní hodnocení obsahu smlouvy a rovněž také z hlediska právního hodnocení procesních předpokladů stanovených § 80 písm. c) o.s.ř. k tomu, aby soud mohl určovací žalobu projednat a relevantně rozhodnout po stránce věcné. Otázky spojené s procesní problematikou jsou již odůvodněny výše.

- F -

Jde-li o právní hodnocení uzavřené smlouvy mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 29.03.2000 tak jak ji soud z hlediska skutkového zhodnotil výše, pak konstatuje, že jí shledal absolutně neplatnou, a to z níže uvedených důvodů:

1. Jak žalovaný č. 1, tak žalovaný č. 2 jsou akciovými společnostmi a podle výpisů z obchodního rejstříku (

provedených v řízení jako důkaz) se jedná o společnosti založené výhradně k výkonu podnikatelské činnosti. O tom hovoří výše citované ust. § 56 odst. 1 ObchZ. v první větě. Akcionářskou strukturu žalovaného č. 1 tvoří téměř výhradně obce a města Olomoucka. Navíc převoditelnost akcií emitovaných žalovaným č. 1 je významně omezena vázáním na souhlas valné hromady společnosti a možnost realizovat převod pouze mezi stávajícími akcionáři, tedy pouze mezi městy a obcemi v olomoucké oblasti. Z uvedeného lze jednoznačně dovodit, že stát Česká republika privatizoval provozování veřejně poskytovaných služeb v oblasti zásobování vodou a řešení otázek souvisejících s odvodem odpadních vod a kanalizace tak, že převedl akcie na obce a města, tedy na samosprávu. Navíc současně výrazně omezil možnost dispozice s předmětnými akciemi zase pouze mezi městy a obcemi a ještě navíc za současného souhlasu valné hromady. Je tak podle názoru soudu jednoznačně definována vůle na tom, aby veřejné služby v oblasti provozování údržby vodovodů a kanalizací v oblasti Olomoucka byly realizovány prostřednictvím orgánů samosprávy, tedy měst a obcí uvedené oblasti.

Zajištění této služby provedl žalovaný č. 1 tak, že na období 20 let pronajal provozování a rovněž také údržbu veřejného vodovodu a kanalizace v oblasti Olomoucka žalovanému č. 2, čímž naprosto rezignoval na smysl a účel, pro který vůbec došlo k jeho založení. Výkon podnikatelské činnosti na uvedenou dobu přenechal žalovanému č. 2, čímž fakticky opustil podnikání v oblasti veřejného zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod. Právě tato činnost však je smyslem existence žalovaného č. 1 a byla důvodem pro to, že taková společnost byla založena. Ve světle těchto skutečností soud vyslovuje závěr ten, že uvedená smlouva je z hlediska obsahového podle nové právní úpravy provedené novelou obchodního zákoníku zák. č. 370/2000 Sb. (jde o samostatný smluvní typ) smlouvou o nájmu podniku žalovaného č. 1 žalovanému č. 2., která svým obsahem obchází zákon. Její obsah, jež je rámcově výše citován a byl v řízení prokázán, nebyl vůbec akcionářům žalovaného č. 1 sdělen, natož aby byl jimi schválen. Soud je toho názoru, že dochází-li k uzavření takové smlouvy, která na mimořádně dlouhý časový úsek převádí výkon podnikatelské činnosti společnosti na jiný subjekt musí být každý společník - akcionář seznámen s obsahem smlouvy a tato musí být odsouhlasena jako samostatný akt nejvyšším orgánem společnosti, tedy valnou hromadou v kvalifikované většině. To je ostatně nepochybné z právní úpravy § 67a) ObchZ. po jeho novele provedené zák. č. 370/2000 Sb. Významné však je, že v době uzavření smlouvy nebyla smlouva o nájmu podniku upravena jako samostatný smluvní typ. Podle "staré právní úpravy" se tak jedná o smlouvu nepojmenovanou (viz níže) a podle nové právní úpravy o smlouvu o nájmu podniku. Uzavření takové smlouvy, kterou žalovaný č. 1 fakticky rezignoval na konkrétní výkon podnikatelské činnosti a omezil se pouze na příjem z nájmu, který se však zavázal smlouvou užívat výhradně ke splácení úvěru poskytnutého u žalovaného č. 2 na základě zvláštní uzavřené úvěrové smlouvy, znamenalo hrubé porušení práva všech žalobců jako akcionářů, a to práva podílet

29
K.A.

se na chodu a řízení společnosti a zprostředkovaně též na chodu a řízení vlastněného podniku. Fakticky představenstvo žalovaného č. 1 uzavřením a podpisem citované smlouvy vyloučilo všechny akcionáře na velmi dlouhou časovou dobu podílet se na zisku společnosti či vůbec vyloučilo jejich právo rozhodovat o jeho rozdělení. Tedy z hlediska obsahového uzavřená smlouva odporuje přímo zákonnému ustanovení § 178 odst. 1 ObchZ., kteréžto ustanovení definuje základní právo každého akcionáře, a tj. právo na podíl ze zisku společnosti, který valná hromada podle výsledku hospodaření schválila k rozdělení. Nepřímo se vyjádřit k obsahu uzavřené smlouvy, a to jejím podpisem, se mohli pouze někteří akcionáři, kteří měli své zastoupení v představenstvu společnosti, jež smlouvu z hlediska obsahového vytvářelo a následně podepsalo. Smlouva samotná navíc zvýhodňuje akcionáře, a to město Olomouc a město Uničov, u kterých je ze strany žalovaného č. 1 vysloven souhlas se započtením nájemného do ceny vodného a stočného s odkazem na uzavřené samostatné smlouvy o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace mezi uvedenými subjekty tentýž den, tedy 29.03.2000. Z dosud uvedeného je nepochybné, že smlouva svým obsahem obchází zákon, a tedy je absolutně neplatná ve smyslu výše citovaného ust. § 39 ObčZ.

2. Nicméně z hlediska právní kvalifikace - podle právní úpravy platné v době uzavření smlouvy - uzavřeli tedy žalovaní č. 1 a č. 2 mezi sebou smlouvu nepojmenovanou ve smyslu výše cit. ust. § 51 ObčZ. Již ze samotného znění citovaného ustanovení je zřejmé, že smlouva nesmí odporovat obsahu nebo účelu " tohoto zákona". Nesmí tedy obsahově odporovat jakémukoliv ustanovení občanského práva obecně. Vzhledem ke skutečnosti, že uzavřená smlouva mezi žalovaným č. 1 a č. 2 není upravena jako samostatný smluvní typ, řídí se právní vztahy mezi žalovaným č. 1 a č. 2 jednak ustanoveními uzavřené smlouvy a dále také obecnými ustanoveními občanského zákoníku jakož i obchodního zákoníku, která upravují občanskoprávní resp. obchodněprávní vztahy, jež jsou jim obsahem nejbližší. Jedná se o tzv. analogii zákona ve smyslu výše cit. ust. § 491 odst. 1, 2 ObčZ. a § 853 ObčZ. Analogia legis neznamená v těchto případech pouze použití norem občanského zákoníku, nýbrž všech norem občanského práva, ať se nacházejí v kterémkoliv zákoně. Je tak nasnadě, že právní vztah nastolený uzavřenou smlouvou mezi žalovaným č. 1 a č. 2 je rovněž regulován ustanoveními obchodního zákoníku. Z tohoto úhlu pohledu se uzavřená smlouva mezi žalovaným č. 1 a č. 2 svým obsahem blíží smlouvě o prodeji podniku nebo jeho části. Tento právní závěr činí soud zejména s ohledem na délku 20 let, na kterou byla smlouva o nájmu, údržbě a provozu veřejného vodovodu a kanalizace uzavřena. Jedná se z hlediska obsahového o smluvní typ právně regulující takové vztahy uzavřené smlouvě nejbližší. Obsah uzavřené smlouvy si nelze logicky vyložit jinak. Ve smyslu výše cit. ust. § 187 písmeno j) ObchZ. náleží do výhradně působnosti valné hromady akciové společnosti rovněž rozhodnutí o prodeji podniku nebo jeho části. Za analogického použití tohoto ustanovení obchodního zákoníku a v souvislosti s dosud učiněnými právními závěry ohledně analogie soud dospěl k

40
12

závěru, že smlouva uzavřená mezi žalovanými č. 1 a č.2 dne 29.03.2000 svým obsahem a účelem obchází zákon, a to ustanovení § 187 písm. j), když valná hromada žalovaného č. 1 při analogickém použití nerozhodovala a ani neschvalovala jakoukoliv smlouvu o nájmu podniku nebo jeho části. I z tohoto důvodu ji soud shledal absolutně neplatnou rovněž ve smyslu výše citovaného ust. § 39 ObčZ. Podle názoru soudu provedená analogia legis nejlépe vystihuje právní podstatu řešení vztahů mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, jež jsou založeny uzavřenou smlouvou. Případnou analogii subsumující smlouvu pod ustanovení občanského zákoníku § 663 upravující smlouvu o nájmu soud odmítl, neboť vůbec nevystihuje podstatu právního vztahu mezi žalovanými č. 1 a č. 2 založeného předmětnou smlouvou. Naprosto nevyhovující je pak v tom směru, že nereflektuje právní postavení účastníků smlouvy jako podnikatelů. Proto ostře existuje pro podnikatele speciální právní úprava smlouvy o nájmu dopravního prostředku či přímo zvláštní ustanovení o podnikatelském nájmu věcí movitých (§ 720 a násl. ObčZ.). Nelze zmínit samostatnou právní úpravu o nájmu nebytových prostor (z.č. 116/1990 Sb.). Je tak nasnadě, že nájem obecně má v případě podnikatelů svá specifika, která se odrážejí ve speciální právní úpravě. Ne jinak je tomu u nájmu podniku. Proto také nová právní úprava podniku, který je definován jako věc hromadná (viz. § 5 ObchZ. po novele provedené z.č. 370/2000 Sb.) automaticky samostatně upravila i smlouvu o nájmu podniku nebo jeho části, neboť úprava smlouvy o nájmu provedená v občanském zákoníku, která by jinak přicházela v úvahu, je naprosto nevyhovující. Lze tak konstatovat, že uzavřená smlouva svým obsahem či účelem obchází jak právní úpravu platnou v době jejího uzavření, tak právní úpravu platnou od 1.1.2001.

Pokud se právní zástupci žalovaných č. 1 a č. 2 dovolávali toho, že mezi žalovanými č. 1 a č.2 nedošlo k uzavření smlouvy o nájmu podniku nýbrž, že se jedná o smlouvu nepojmenovanou, pak soud konstatuje, že podle tehdy platné právní úpravy nebylo možno uzavřít smlouvu o nájmu podniku jako samostatný smluvní typ, avšak v návaznosti na provedenou analogii zákona je zcela nepochybné, že se právní vztah založený smlouvou mezi žalovaným č. 1 a č. 2 bude řídit ustanoveními jednak smlouvy a dále pak zákona, který nejlépe vystihuje podstatu práv a povinností vzájemných mezi žalovanými č. 1 a č. 2 z uzavřené smlouvy. Z tohoto pohledu je zřejmé, že se nejedná o nic jiného, než faktický prodej podniku, když smlouva je uzavřena na mimořádně dlouhé časové období 20 let s velmi specifickým způsobem stanovení výše a způsobu placení nájmu.

3. Uzavřená smlouva z hlediska obsahového vyloučila jednotlivé akcionáře žalovaného č. 1 vůbec realizovat jejich právo dané jim ustanovením § 178 odst. 1 ObchZ., a to na časové období 20 let za současného zvýhodnění akcionářů města Olomouce a Uničova, u kterých došlo k započítání do ceny vodného a stočného další plnění, jež je na druhé straně žalovaný č. 1 povinen odvádět zcela jiným subjektům na základě jiných založených právní vztahů. Žalovaný č. 1 výslovně ve smlouvě

15/19

vyslovil souhlas se započtením nájemného pro města Olomouc a Uničov do ceny vodného a stočného s odkazem na uzavřené samostatné smlouvy z 29.03.2000. Takovéto ujednání označuje soud za nepoctivé a nespravedlivé, a tudíž nepoživající právní ochrany. U každého právního úkonu, tedy i u uzavřené smlouvy mezi žalovaným č. 1 a č. 2 je nutné, aby obsah byl souladný se základními zásadami právního řádu demokratické společnosti. Pro tento souzený případ soud vyslovuje závěr ten, že tomu tak není. Za příčící se dobrým mravům soud označuje tu skutečnost, že uzavřením předmětné smlouvy byli zvýhodněni akcionáři, a to město Olomouc a město Uničov na úkor ostatních akcionářů, zejména pak minoritních. Projevilo se tak mimořádné postavení těchto obcí resp. měst v rámci akcionářské struktury, kterou odráží složení představenstva. To tvořilo a schvalovalo obsah smlouvy. Ono zvýhodnění spočívá přitom v tom, že smlouva připouští započtení nájemného pro citované obce do ceny vodného a stočného. Ve stejném právním postavení tak byly pro akcionáře založeny různé právní poměry. Došlo tak k vytvoření akcionářů první a druhé kategorie. Takovéto ujednání je podle názoru soudu nemravné a zavrženíhodné. I z těchto důvodů soud shledal uzavřenou smlouvu mezi žalovaným č. 1 a 2 dne 29.3.2000 absolutně neplatnou, neboť se příčí dobrým mravům ve smyslu výše citovaného ustanovení § 39 ObčZ.

Závěrem soud konstatuje, že nelze apriori říci, že uzavírání nepojmenovaných smluv obdobného charakteru, která byla uzavřena mezi žalovanými č. 1 a 2, je do budoucna vyloučena. Naopak je v souladu se zásadou smluvní volnosti, aby si subjekty práva uzavíraly mezi sebou jakékoliv smlouvy, tedy i nepojmenované, avšak tak, aby tyto smlouvy byly z hlediska svého obsahu souladné s příslušnou právní úpravou jak obecného, tak speciálního charakteru. V daném případě smlouva obsahově byla naprosto nevyvážená a prošla procesem, který nebyl z hlediska jejího platného uzavření souladný s výše citovanými ustanoveními jak občanského tak obchodního zákoníku. Smlouva nerespektovala základní zásady mravního řádu demokratické společnosti, když do budoucna na velmi dlouhý časový úsek 20 let diskvalifikovala akcionáře žalovaného č. 1 pokud jde o jejich výkon práva podílet se na zisku bez možnosti ovlivnění tohoto postupu z jejich strany, zvýhodnila některé akcionáře na úkor jiných akcionářů, nebyla obsahově odsouhlasena nejvyšším orgánem společnosti, což je rovněž rozporné se zákonem. Z tohoto úhlu pohledu rovněž nemůže požívat právní ochrany.

Současná právní úprava smlouvy v době uzavření ještě nepojmenované, nyní smlouvy o nájmu podniku nebo jeho části, má velmi přísnou právní úpravu, pokud jde o proces jejího schvalování. V daném případě podle názoru soudu není jiná cesta než ta, kterou předpokládá současná právní úprava provedená v obchodním zákoníku dle § 488 b) a násl. Rovněž navazující ustanovení § 67 a) ObchZ. upravuje obsahově postup při uzavírání smlouvy o nájmu podniku nebo jeho části. Tento závěr soud činí i s odkazem na znění části sečné ustanovení společných, přechodných a závěrečných ObchZ. provedených v

zákoně č. 370/2000 Sb., bodu 11, když na něj rovněž oba právní zástupci žalovaných č. 1 a 2 odkazovali. Z uvedeného ustanovení obchodního zákoníku - přechodných ustanovení - je zřejmé a implicitně vyplývá, že mohlo docházet i před účinností této právní úpravy k uzavírání smluv o nájmu podniku nebo jeho části. Soud však je toho názoru, že uzavření takového nepojmenované smlouvy (do účinnosti zák. č. 370/2000 Sb.) podléhalo právním kritériím vztahujícím se k prodeji podniku jako takovému, nebo jeho části, když se jedná o smluvní typ uvedené právní problematice nejbližší. Tento právní závěr je zvýrazněn zejména v těch případech, kdy se jedná o uzavření smlouvy o nájmu na velmi dlouhý časový úsek tak, jak je tomu v tomto případě. Soud poukazuje na skutečnost, že jak nájem podniku; tak i prodej podniku nebo jeho části je tak zásadní zásah do výkonu podnikání obchodní společnosti - právnické osoby, že bez dalšího o něm musí rozhodovat valná hromada, což předpokládá i ustanovení § 187 písm. j) obchodního zákoníku ve znění účinném do 31.12.2000, tedy v období, kdy došlo k uzavření příslušné smlouvy.

Podle ust. § 154 odst. 1 o.s.ř. pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení.

- G -

Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobci a), c), d), e), f), g), h), j), k), m), n), o), p), q), s) byli úspěšní při uplatňování svého práva proti žalovaným č. 1 a 2, proto soud rozhodl tak, že jsou žalovaní č. 1 a 2 povinni zaplatit těmto žalobcům, a to každému z nich individuálně, neboť se nejedná na jejich straně o nerozlučné společenství v rozepři částku 4.400,- Kč která sestává z nákladů právního zastoupení advokátem za 5 a 1/2 úkonů právní služby á 1.000,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, 2x účast u ústního jednání soudu, písemné podání ve věci, účast při vyhlášení rozsudku) snížená o 20 % ve smyslu ust. § 12 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., podle kterého se odměna advokáta snižuje o 20 % při zastoupení dvou a více účastníků řízení. Výše odměny je stanovena ve smyslu ust. § 7 v návaznosti na § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.

Výrok IV. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. neboť žalobci b) i) l) r) t) u) tím, že vzali svcu žalobu zpět nesou procesní zavinění na tom, že řízení vůči nim bylo zastaveno. Proto soud přiznal žalovanému č. 1 vůči těmto žalobcům právo na náhradu nákladů řízení ve výši 3.753,- Kč, kterážto částka sestává z nákladů právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby á 1.000,- Kč, dva režijní paušály á 75,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) dle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., cestovného z Olomouce do Ostravy a zpět k ústnímu jednání soudu konanému dne 12.12.2000 ve vzdálenosti 102 km, osobním automobilem HYUNDAI SONATA 2,5 V6, SPZ OCN 66-67, spotřeba 10,2 l / 100 km, při ceně benzínu Natural 30,3 Kč/l -

Handwritten signature/initials in the top right corner.

celkem ve výši 1.303.-Kč a ztráty času za 6 půlhodin á 50,- Kč. Jiné náklady soud nepřiznal s ohledem na skutečnost, že u uvedeného ústního jednání došlo před zahájením jednání ve věci samé k zastavení řízení. Povinnost k úhradě nákladů řízení soud uložil citovaným žalobcům společně a nerozdílně.

Výrok V. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., neboť žalobci b), l), r), t), u) tím, že vzali svou žalobu zpět nesou procesní zavinění na tom, že řízení vůči nim bylo zastaveno. Proto soud přiznal žalovanému č. 2 vůči těmto žalobcům právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.540, Kč, kterážto částka sestává z nákladů právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby á 1.000,- Kč a dva režijní paušály á 75,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné vyjádření ve věci samé) dle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a cestovného z Prahy do Ostravy a zpět k ústnímu jednání soudu konanému dne 12.12.2000 ve vzdálenosti 840 km, osobním automobilem Peugeot 806, SPZ AKH 79-28, spotřeba 7,77 l/100 km, při ceně nafty 24,80 Kč/l - celkem 4.390,60 Kč. Jiné náklady soud nepřiznal s ohledem na skutečnost, že u uvedeného ústního jednání došlo před zahájením jednání ve věci samé k zastavení řízení. Povinnost k úhradě nákladů řízení soud uložil citovaným žalobcům společně a nerozdílně.

Výrok VI. ohledně náhrady nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobci a), c), d), e), f), g), h), j), k), m), n), o), p), q), s) byli úspěšní při uplatňování svého práva proti žalovaným, proto jim soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení mimo výše uvedené ještě v částce 5.000,-Kč, kterážto částka představuje zaplacený soudní poplatek. Vzhledem k tomu, že ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zák. č. 549/1991 Sb. vznikla všem žalobcům poplatková povinnost společně, soud uložil žalovaným č. 1 a 2 povinnost k úhradě částky 5.000,-Kč rovněž společně a nerozdílně k rukám právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

V Ostravě dne 01.06.2001

Za správnost vyhotovení:

Handwritten signature of the court clerk.

JUDr. Petr Hampel, v.r.
samosoudece